

Arrest

nr. 268 197 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 november 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2021 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 6 juni 2019 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 mei 2021 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam diezelfde dag ten aanzien van beide verzoekers tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan K.G., die hem op 24 juni 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [G.K.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mijnheer verblijft illegaal op het Belgische grondgebied. Hij is niet in het bezit van een geldig paspoort die voorzien is van een geldig visum waarmee hij op de legale wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan M.M., die haar op 24 juni 2021 ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw:

Naam, voornaam: [M.M.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum waarmee ze op het Belgische grondgebied kan verblijven. Mevrouw betekende meermaals bevelen om het grondgebied te verlaten.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 3 november 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[M.M.] [...]

+ zoon:

[G.K.] [...]

Nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verklaren hun land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking. Betrokkenen verwijzen naar de opkomst van anti-christelijke tendenzen en islamisering van de regio. Armenië zou een onveilig land geworden zijn. De procedure voor het verkrijgen van een verblijfstitel, opstarten via de Belgische vertegenwoordiging, zou hun leven in het gedrang kunnen brengen. Betrokkenen doen beroep op artikel 1 van het verdrag tegen foltering. Betrokkenen kwamen in 2011 naar België zagezegd omdat ze hun land verlieten omwille van geweld en onderdrukking, maar de Belgische asielinstanties onderzochten hun relaas en stelden vast dat hun relaas zwaarwichtige tegenstrijdigheden, incoherenties, vaagheden en onnauwkeurigheden bevatte. Hun motieven waren ongeloofwaardig en er werd hen geen internationale bescherming toegekend. Betrokkenen betekenden een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten, maar weigerden gevolg te geven aan deze instructie. Een algemene, oppervlakkige verklaring dat betrokkenen actueel gevaar zouden lopen in hun land van herkomst ten gevolge anti-christelijke tendenzen en islamisering volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen tonen niet concreet aan wat hen zou ove[r]komen van zodra ze voet aan de grond zouden zetten in hun land van herkomst. Dat hun leven door islamisten wordt bedreigd is een loutere blote bewering verstoken van enig concreet element. Geen enkel stavingsstuk wordt voorgelegd. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post. Voor betrokkenen kan dan ook geen uitzondering worden gemaakt. Het argument dat deze procedure voor hen te omslachtig en te duur is, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen zelf nagaan of ze beroep kunnen doen op het 'Visa Facilitation Services Global' (VFS Global) waarmee ze eventueel reiskosten zouden kunnen besparen.

Dat betrokkenen sedert 2011 ononderbroken in België blijven, hindert betrokkenen niet om terug te keren naar Armenië en een procedure voor een verblijfstitel op te starten via de Belgische ambassade in Moskou. Betrokkenen hebben twee asielpcedures opgestart. De eerste asielpcedure opgestart in 2011 werd afgesloten in 2012. Betrokkenen gaven geen gevolg aan de instructie om het grondgebied te verlaten. De tweede procedure werd in 2013 opgestart en afgesloten en ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan betrokkenen opnieuw geen gevolg gaven. Omwille van medische redenen werd in 2013 een aanvraag art. 9ter ingediend. In 2013 werd een onontvankelijke beslissing genomen. In 2014 dienen betrokkenen een aanvraag art. 9bis in. In 2019 werd een onontvankelijke beslissing genomen. En opnieuw gaven betrokkenen geen gevolg aan het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing werd op 09.07.2019

verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zelfs nadat het beroep tegen de onontvankelijke beslissing verworpen werd, weigeren betrokkenen het Belgische grondgebied te verlaten.

Wat de medische problematiek betreft, toont mevrouw niet aan dat ze niet kan reizen, noch dat er geen medische behandeling voorhanden is in Armenië. Een buitengewone omstandigheid wordt niet aangetoond.

De elementen van integratie (de taallessen Frans die ze volgden, hun werkbereidheid en de enkele steunverklaringen die ze voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Uit het dossier van betrokkenen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende[n] te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten in 2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hun tweede asielaanvraag werd in 2013 afgesloten en ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te ve[r]laten. Betrokkenen gaven nooit gevolg aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven al geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werp op dat het beroep gericht tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing laattijdig is en bijgevolg onontvankelijk. Hij stelt hierbij dat verzoekers niet betwisten dat deze beslissingen hen reeds op 24 juni 2021 werden betekend. Hij benadrukt tevens dat deze bevelen om het grondgebied te verlaten autonome beslissingen zijn en dat verzoekers nergens aantonen dat zij niet bij machte waren om tijdig een beroep in te stellen tegen deze beslissingen.

3.2. De Raad merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

[...]

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

[...]

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de eerste en de tweede bestreden beslissing op donderdag 24 juni 2021 in persoon aan verzoekers ter kennis werden gebracht. Zij ondertekenden die dag de akte van kennisgeving.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet begint de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen derhalve te lopen vanaf vrijdag 25 juni 2021. De laatste nuttige dag om tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg maandag 26 juli 2021.

Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift slechts bij aangetekende zending van 24 november 2021 aan de Raad werd overgemaakt kan slechts worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat het is gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissing, niet binnen de in de wet bepaalde beroeps-termijn werd ingesteld.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Verzoekers' betoog dat de administratieve diensten van de gemeente Schaarbeek nalieten om hen gelijktijdig met de eerste en de tweede bestreden beslissing een andere beslissing, meer specifiek de in casu derde bestreden beslissing, ter kennis te brengen laat de Raad niet toe te concluderen dat zij niet bij machte waren om tijdig een beroepsprocedure op te starten tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing en er dus enig vorm van overmacht zou spelen. De Raad dient hierbij tevens te benadrukken dat verweerder terecht opmerkt dat de eerste en de tweede bestreden beslissing een eigen juridische en feitelijke basis hebben en los van de derde bestreden beslissing kunnen bestaan.

De opgeworpen exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de derde bestreden beslissing

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij stellen tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij stellen het volgende:

“Il résulte des informations données par le Ministère des affaires étrangères (pièce 10), concernant les voyages en Arménie, que « Les voyages non essentiels à l'étranger, depuis la Belgique, sont vivement déconseillés... le Gouvernement arménien permet la reprise des vols internationaux et ceci sans restriction. Par contre, le trafic aérien régulier demeure limité... Depuis le 12 août, les ressortissants étrangers sont de nouveau admis en Arménie. Lors de l'arrivée, une période d'auto-isolation de 14 jours est obligatoire ».

Par ailleurs, l'Ambassade belge compétente pour l'Arménie est située à Moscou, selon ce qu'indique le Ministère des Affaires Etrangères.

Il n'y a en Arménie qu'un Consulat honoraire, lequel n'est pas compétent pour enregistrer des demandes d'autorisation de séjour basées sur l'art 9 de la loi du 15.12.1980.

Il en résulte que les requérants devraient effectuer des voyages entre l'Arménie et Moscou, non sans difficultés puisqu'il faudrait obtenir des autorisations de voyager en Russie et, en outre, il faudrait faire face à des frais considérables de déplacement tant pour l'introduction de la demande à Moscou que pour le retrait de la décision, après plusieurs mois d'attente en Arménie.

Par ailleurs, il a été jugé à maintes reprises que les circonstances exceptionnelles ne doivent pas être des circonstances supposant une impossibilité absolue de voyager, mais des circonstances qui rendent

difficile un voyage à l'étranger, le but étant, selon les travaux préparatoires, d'éviter « des complications administratives » (RPDB, compl. VI, V° Etrangers, page 427).

La notion de circonstances exceptionnelles doit s'apprécier au regard des travaux préparatoires qui ont été publiés à la Pasiomie de 1980, page 1854-1855 : on peut y lire que l'amendement qui a été adopté par le Parlement en 1980, et qui a introduit la notion de circonstances exceptionnelles, avait pour but « de mettre fin à (cette) hypocrisie et ces complications administratives en permettant, lors de circonstances exceptionnelles, à l'étranger de faire cette demande auprès du Bourgmestre de la localité où il séjourne ; ce dernier est chef de la police et est l'autorité la plus proche de l'intéressé et donc la plus apte à connaître sa situation réelle », ce qui, selon les mêmes travaux préparatoires, devrait permettre au travailleur étranger « d'obtenir son autorisation de séjour auprès d'un poste diplomatique (Cologne ou Lille) qui a reçu des directives dans ce sens, du Ministère de la justice ».

On constate que les parlementaires, en 1980, voulaient donc éviter un voyage pas très lointain, dans un pays limitrophe, pour introduire leur demande.

En voulant imposer à un arménien de retourner dans son pays d'origine et d'introduire ensuite une demande à Moscou... en considérant qu'il n'y aurait pas de circonstances exceptionnelles, on peut affirmer que la décision interprète la notion de circonstances exceptionnelles d'une manière totalement incompatible avec la volonté du législateur.

Le pouvoir discrétionnaire dont dispose l'administration ne peut s'exercer que dans le respect de la volonté du législateur, telle qu'elle résulte des travaux préparatoires.

En l'espèce, pour des personnes qui n'ont plus aucun contact depuis plus de 8 ans avec leur pays d'origine, tenant compte de la pandémie ainsi que de la guerre en Arménie, et de l'impossibilité d'introduire, dans ce pays, la demande basée sur l'art 9, sans devoir préalablement se rendre à Moscou, il n'est pas admissible de ne pas conclure à l'existence de circonstances exceptionnelles.

En ne tenant pas compte de l'ensemble des éléments, la décision viole incontestablement la notion même de circonstances exceptionnelles et n'est manifestement pas motivée de manière sérieuse ni adéquate.

La décision qui nie aux circonstances invoquées, le caractère exceptionnel, relève à l'évidence d'une erreur manifeste d'appréciation, dès lors qu'il n'est pas raisonnable d'affirmer que l'obligation d'accomplir des démarches telles que celles exposées ci-avant, ne serait pas excessive ni disproportionnée.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de derde bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Waar verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers stellen in wezen dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld en geven aan welke gegevens volgens hen toch toelaten het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden vast te stellen.

Zij wijzen in eerste instantie op de Covid-19-richtlijnen van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin wordt aangegeven dat niet-essentiële reizen naar het buitenland sterk worden afgeraden. Zij stellen daarnaast

dat de Armeense overheid de heropstart van internationale vluchten heeft toegelaten maar dat het internationaal vliegverkeer beperkt blijft. Tevens lichten zij toe dat vreemdelingen opnieuw worden toegelaten tot het Armeens grondgebied, maar dat zij dan wel een isolatieperiode van veertien dagen dienen te respecteren.

Allereerst stelt de Raad vast dat verzoekers verweerder er nooit van in kennis hebben gesteld dat zij de beperkingen om te reizen ingevolge de Covid-19-pandemie als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wensten aan te voeren. Zij hadden hiertoe nochtans ruim de mogelijkheid. Zij vermochten hun initiële verblijfsaanvraag immers steeds te actualiseren. Er kon dan ook niet worden verwacht dat verweerder hieromtrent enig standpunt zou innemen of dat hij enige appreciatiefout maakte door gegevens die verzoekers blijkbaar zelf niet als voldoende belangrijk beschouwden om aan te voeren niet bij zijn besluitvorming te betrekken. Daarenboven moet worden gesteld dat geenszins blijkt dat een reis naar Armenië om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen een niet-essentiële reis zou zijn en dat verzoekers niet aanvoerden, laat staan aantoonde, dat eventuele beperkingen in het vliegverkeer hun terugkeer naar Armenië ernstig konden bemoeilijken. Ook door aan te geven dat aan vreemdelingen de toegang tot Armenië niet wordt ontzegd, doch dat deze wel een quarantaineperiode moeten respecteren, tonen zij, die aantonen Armeense staatsburgers te zijn, niet aan dat verweerder enige appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoekers lichten verder toe dat zij, om hun aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, van Armenië naar Moskou zouden moeten reizen en dit gepaard gaat met kosten en het verkrijgen van reistoestemmingen.

De Raad moet echter opmerken dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers' argumentatie dat het indienen van een verblijfsaanvraag via de bevoegde Belgische diplomatieke vertegenwoordiging "omslachtig" en "duur" is. Hij heeft hierbij toegelicht dat hij vaststelde dat er regelmatig Armeniërs zijn die een verblijfsaanvraag indienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en dus niet kan worden gesteld dat hun verwijzing naar het omslachtig karakter van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure en de hieraan verbonden kostprijs op zich toelaat te besluiten dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid. Hij heeft bovendien geuid dat verzoekers kunnen nagaan of ze een beroep kunnen doen op de "Visa Facilitation Services Global" waarmee ze eventueel reiskosten zouden kunnen besparen, en dat het hen vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder enig door verzoekers als buitengewone omstandigheid aangevoerd gegeven buiten beschouwing heeft gelaten of dat hij een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden. Hun theoretische beschouwingen omtrent de bedoeling van de wetgever doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verweerder, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, steeds toe om, in elk individueel geval, te beoordelen of er effectief een buitengewone omstandigheid bestaat.

Verzoekers herhalen daarnaast, wat zij bij hun verblijfsaanvraag aangaven, dat zij al acht jaar geen enkel contact meer hebben met hun land van herkomst en dat er in dat land een oorlog woedt. Uit de derde bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder rekening heeft gehouden met deze verklaringen en heeft uiteengezet dat hij hieruit niet kan afleiden dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk of zelfs onmogelijk is om via de bevoegde diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen. Door opnieuw aan te geven dat zij reeds verscheidene jaren in België zijn en melding te maken van de oorlog in Armenië tonen zij niet aan dat de door verweerder in de derde bestreden beslissing opgegeven redengeving om deze elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid incorrect of kennelijk onredelijk is.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de derde bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Le principe général du droit d’être entendu avant la prise de décision administrative est reconnu par le Conseil d’Etat.

Par ailleurs, l’art 41 de la Charte prévoit que : « Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable, par les institutions, organes et organismes de l’Union. Ce droit comporte notamment : le droit de toute personne d’être entendue avant qu’une mesure individuelle qui l’affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre ».

Les requérants n’ont pas été entendus et il est clair, au vu des éléments qui ont été soulignés dans le cadre de l’examen du premier moyen, que s’ils devaient être contraints de retourner en Arménie, via Moscou, pour introduire leur demande et ensuite retourner à Moscou pour y retirer la décision, qu’ils seraient confrontés à des difficultés majeures.

Le droit d’être entendu suppose que la personne apte à prendre la décision permette à la personne concernée de faire valoir toutes les difficultés auxquelles elle pourrait être exposée et, lorsqu’une demande a été introduite en 2019 et que la décision n’intervient qu’en 2021, il paraît indispensable à l’autorité qui prend la décision de permettre à la personne concernée de faire valoir ses dernières observations dans le cadre de ce droit fondamental d’être entendu.

Il est clair que si les requérants avaient pu être auditionnés, qu’ils auraient pu souligner non seulement les difficultés importantes de voyage, mais surtout l’impossibilité de voyager à Moscou ou en Arménie en pleine période de pandémie.

La décision aurait nécessairement été différente.”

4.2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekers kunnen zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling.

Het onderdeel van het middel geput uit een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten is onontvankelijk.

4.2.2.2. Verder moet worden gesteld dat geenszins blijkt dat er, wat betreft de derde bestreden beslissing, enig recht om te worden gehoord zou bestaan. Deze beslissing vormt immers een antwoord op een verblijfsaanvraag die verzoekers indienden en waarbij zij de mogelijkheid hadden om alle toelichtingen die zij dienstig achtten mee te delen. Waar verzoekers aanvoeren dat verweerder hen onmiddellijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in 2021 bijkomend had moeten horen daar hun verblijfsaanvraag reeds dateert van 2019, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekers hun aanvraag niet hebben geactualiseerd om eventuele nieuwe relevante gegevens aan verweerder kenbaar te maken, terwijl zij daar wel de kans toe hadden. Verzoekers tonen in ieder geval niet aan dat zij verhinderd waren een dergelijke actualisatie door te voeren. Het feit dat verweerder er enige tijd over deed om een beslissing te nemen inzake een verblijfsaanvraag houdt daarenboven niet in dat er hierdoor automatisch enige hoorplicht op hem zou rusten of dat pas een beslissing aangaande deze aanvraag kan worden genomen nadat de aanvrager werd gehoord.

Een schending van enig hoorrecht, die tot de vernietiging van de derde bestreden beslissing kan leiden, kan niet worden vastgesteld.

4.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht

Zij lichten het middel toe als volgt:

“Ainsi qu’il a été dit et ainsi que cela résulte des échanges avec l’Administration, il est clair que la Commune de Schaerbeek a commis une erreur évidente puisqu’elle a remis aux requérants, outre les ordres de quitter le territoire qui leur étaient destinés, le courrier qui était adressé, par l’Office des Etrangers au Bourgmestre, et dans lequel il était indiqué qu’était notifiée la décision de refus de l’autorisation de séjour, alors que ce n’était pas le cas.)

Après examen du dossier, l'Administration a bien dû reconnaître son erreur puisque ce n'est que le 3 novembre que la décision a été notifiée.

Il est clair que les requérants n'auraient pas pu faire recours contre des ordres de quitter le territoire, qui sont les annexes de la décision, laquelle n'avait pas été notifiée.

Le mail de l'Office des Etrangers du 12.10.2021 est clair à cet égard.

Les ordres de quitter le territoire n'auraient donc pu faire l'objet d'un recours dans les 30 jours à partir du moment où la décision sur base de laquelle ils étaient pris, n'avait pas été, elle-même, notifiée !

Il convient d'admettre le cas de force majeure et dès lors de considérer que les requérants sont encore dans le délai utile pour introduire également un recours à l'encontre des ordres de quitter le territoire.

Ces ordres de quitter le territoire, dès lors qu'ils n'étaient pas notifiés en même temps que la décision, doivent être considérés comme sans valeur juridique.

L'erreur commise par l'Administration justifie leur annulation."

4.3.2. Door te betogen dat de derde bestreden beslissing hen niet gelijktijdig met de eerste en de tweede bestreden beslissing ter kennis werd gebracht tonen verzoekers niet aan dat deze beslissing zelf niet deugdelijk werd voorbereid of door enig gebrek is aangetast.

Voor het overige kan worden verwezen naar wat is gesteld onder punt 3.2.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing en verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de door verweerder met betrekking tot de vordering tot schorsing opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOEK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK